

koncentrerer sig om at rapportere fra de lande, der er med på såkaldt forventet efterbevilling, men det betyder selvfølgelig ikke, at det ikke i princippet er alle lande, som kan komme under rapportering.

For mit eget vedkommende har hvervet som Ukrainerapporteur nærmest udviklet sig til noget af en sisyfosopgave. Den har for mig bevist, at vi langt fra er gode nok til at samordne opgaverne dels mellem Europarådets forskellige organer, dels mellem Europarådet og andre internationale organisationer. Det er svært at samle oplysninger fra dem alle, og jeg hører gerne, om udenrigsministeren har et bud på, hvordan vi kan forbedre den situation.

I 1994 undertegnedes rammekonventionen om nationale mindretal efter de mange diskussioner i den parlamentariske forsamling om, hvad man kan gøre for at forhindre flere etniske konflikter. Slobodan Milosevic er jo det værste tænkelige eksempel på en politiker, der holder sig ved magten ved at puste til den ekstreme nationalisme i mangel på evne til at forholde sig til de reelle politiske problemer.

Slovakiet er et eksempel på, at udviklingen kan vende, bl.a. fordi man bruger mindretalsgarantierne som værn mod ledere, der puster til kollektiv paranoia over for andre folkegrupper.

Men man kan mærke, at mange af de gamle europarådslande er tøvende over for mindretalskonventionen; de har også potentielle mindretalsproblemer, som de nødig ser komme op til overfladen. Jeg tror, at vi i det lange løb bliver nødt til at have et system, som sådan set er forudset i monitoreringskomiteen, hvor alle lande regelmæssigt underkastes et eftersyn og ikke bare de nye lande.

Det europæiske charter om lokalt selvstyre er også et vigtigt signal om, at Europarådet beskytter den lokale mangfoldighed. Lokalkongressen, hvor kommunal- og regionalpolitikere fra hele Europa mødes, vil også blive et vigtigt bidrag til at styrke demokratiet. Mange andre vigtige spørgsmål bliver drøftet i europarådsregi: korruptionsbekæmpelse, kulturarvsbeskyttelse, miljø osv.

Det spændende ved arbejdet i den parlamentariske forsamling er den stadig stigende karakter af et rigtigt parlament. Man definerer sig i forhold til de politiske grupper og får på denne måde et netværk af politiske venner overalt i Europa, og ligesom i Folketinget er det herefter mest de kolleger, man arbejder med i udvalge-

ne, som man får et nært kendskab til. For de østeuropæiske politikere betyder det meget, at de her har fået et forum, hvor de er ligeværdige kolleger. Det betyder også, at der kan tages initiativer og vedtages anbefalinger, der går langt videre end ministerkomiteen, der er bundet af at måtte finde en laveste fællesnævner. Det er ikke sagt nedsættende, men sådan er det jo, hvis man skal have enstemmighed, og det præger ofte de svar, som forsamlingen får som reaktion på vedtagelserne. Derfor vil jeg godt understrege, at det er vigtigt at have parlamentariske forsamlinger, der kan tage initiativer og få debatten kørt videre.

Jeg håber, at debatten i dag kan få ministeren og hans embedsmænd til at komme lidt mere på mærkerne, når det gælder om at bruge Europarådet mere aktivt.

Jeg var i FN i efteråret som rapporteur for Europarådet for at se, hvordan man koordinerer politikken dér. Jeg synes, det var en oplagt ting, at europarådslandene også i FN søger sammen en gang imellem, at vi prøver at forpligte hinanden på nogle af de ting, som de forskellige lande har skrevet under på. Det gælder ikke mindst rollen som menneskerettighedsvogtere. Det ville være udmærket, hvis man en gang imellem indkaldte alle de fyre lande og gjorde dem opmærksom på, at de jo sådan set skulle være nogle af de vigtigste lande til netop at forsvare menneskerettighederne. Jeg tænker f.eks. på Rusland og Ukraine.

Jeg synes også, at OSCE og Europarådet kunne bruge hinanden langt bedre. OSCE er fremragende til krisestyring og har et kæmpeapparat i forhold til Europarådet, men til den mere langsigtede, dybtgående hjælp med at skrive forfatninger, valglove og retssystem bør Europarådet have flere ressourcer. Det er her, vi i vores overvågnings- og rapporteringssystem har brug for at kunne byde på mere juridisk-teknisk assistance med arbejdet for at sikre retsstaten, menneskerettighederne og beskyttelsen af mindretal.

Også EU er en gigant i forhold til Europarådet, men derfor kunne EU jo godt trække på den ekspertise om Øst- og Centraleuropa på godt og ondt, som Europarådet har bygget op. Danmark er med i alle disse fora. Derfor er det også en opgave for den danske regering såvel som for andre regeringer, at det bliver bedre koordineret, i stedet for at vi overlapper hinanden.